

Semmik és valakik

Több dolog is eszembe jutott erről az ígéről. Az egyik, hogy ez egy szép és tiszta megfogalmazása a kegyelemnek: "hogy senki se dicsekedjék Isten színe előtt." Mert nem érdemeink által van üdvösségünk, nem azért, mert bármit is tettünk Istennek, hanem az által, amit Ő tett miértünk. Talán szeretnénk Isten előtt is valakinek látszani?

És már át is tértünk a másik, ezzel összefüggő gondolatra, hogy vajon kik semmik és kik valakik Isten szemében. Mert mi már fiatal korunk óta azon dolgozunk, hogy legyünk valakik ebben az életben. A legkézenfekvőbb módja ennek a pénzgyűjtés. A munkánkból kapott pénzért megvásárolt látható javak alapján környezetünk igyekszik beskatulyázni a társadalom egy rétegébe, vajon vagyunk-e valakik. De más - a társadalom számára fontos – értékmérő alapján is lehetünk valakik. A politikus a hatalmával, a tudós a tudásával, az olimpiikon az ügyességével, a topmodell a szépségével, a gengszter a kegyetlenségével és még sorolhatnám, ki milyen módon tud a maga környezetében fontos lenni. Ha egy ilyen fontos ember csatlakozna a gyülekezethez, bizony örülnénk, és keresnénk neki valami feladatot. De ha egy halmozottan hátrányos helyzetű térne meg, vajon nem húznánk orrunkat, szánkat, gondolván „még egy gonddal több lett”? De Istennek vajon mi a fontos?

Feltettem magamnak azt a kérdést, hogy ha Istennek az a célja, hogy a világon minden ember előtt dicsősége legyen, akkor pl. miért Izráel népét választotta ki magának. Sosem volt nagy nép, gyakran volt meghódított. Szomszédjai vagy félték vagy utálták őket. Tetteik miatt néha még Isten is elfordult tőlük. ~~Miért nem választotta Isten inkább mondjuk Egyiptomot vagy a rómaiakat?~~ Mégis belőlük született meg a Megváltó. Ráadásul Isten, Jézus Krisztusban is folytatta ezt az utat. Első tanítványai egyszerű halászok, gyűlölt vámszedők voltak, de akadt köztük örömlány és egy áruló is. Mégis beteljesedett Krisztus halála és feltámadása. Majd az első keresztyéneket üldözték Izráelben majd Rómában is. Mégis elterjedt a krisztusi hit. Majd miután végre államegyház lett a kereszténység, ez is csak az emberi hatalomnak egyik kifejezése lett. Mégis lett reformáció. És ez így megy tovább még ma is. Számunkra is veszély, nehogy hitbéli cselekedeteinket saját dicsőségünkre fordítsuk. Talán ez az önmehtagadás? Akarunk-e, merünk-e senkik lenni ebben a világban, hogy Ővé legyen a dicsőség?

Mert akkor látszik meg Isten dicsősége életünkben, amikor a miénk már nem látszik. Amikor már nem magunknak gyűjtünk, hanem másoknak, amikor nem embereknek akarunk tetszeni, hanem Istennek. Egyszer itt kell hagyni ezt a világot és semmilyen vagyont nem vihetünk magunkkal, sem pénzt sem tudást, sem hatalmat. Csak mennyei kincseket.